

Шкільна бібліотека

Мігель
де Сервантес

Премудрий гідальго
Дон Кіхот
з Ламанчі

Роман
У двох частинах
ЧАСТИНА ПЕРША

Харків
«Фоліо»
2017

---

*Дукові Бехарському,
маркізові Хібралеонському,
графові Беналькасарському,
віконтові Алькосерському,
власителеві міст Капільї,
Курієля та Бургільйоса*

Уповаючи на те, що Ви, Ваша Ясновельможність, яко державець, завше прихильний і зичливий красним мистецтвам, добре приймаєте й шануєте всілякого роду книги, а надто такі, що зі шляхетності своєї не знижаються до корисливого прислужування черні, поклав я пустити в світ «Премудрого гідальга Дон Кіхота з Ламанчі» під ослоною преславного ймення Вашої Ясновельможності; тож із поштивістю, належною такій високій гідності, благаю Вас прийняти його під ласкаву свою опіку — нехай і позбавлений коштовних оздоб витворності і вченості, якими красуються звичайно твори, скомпоновані в домах людей освічених, стане він під тим захистком сміло перед суд тих мудрагелів, що, виходячи за межі власного недомислу, повсякчас ладні трактувати чуже писання з надмірною суворістю й недостатньою справедливістю; сподіваюся, що, споглянувши очима премудрості своєї на мої добрі наміри, Ваша Ясновельможність не погордує цим щирим і покірним приносом.

Мігель де Сервантес Сааведра

ПЕРЕДНЄ СЛОВО

Хотів би я, дозвільний читальнику (тут ти мені й без божіння можеш дати віру), хотів би, кажу, щоб ця книга, дитина мого умислу, була гарна, весела й дотепна понад усяку уяву, — отже, не здолав-таки переступити закону природи, що, який, мовляв, батько, такий і син. І справді, що іншого міг спродити мій недійшлий та недолугий розум, як не повість про худого, хирного і химерного сина, повного розмаїтих думок та гадок, що зроду ніякій душі живій і в сні таких не приверзеться? Ще ж як на те і народилося воно в темниці, в тому осідку всілякої не погоди, в тому притулку прикрого гомону й гамору...

Тиша і спокій, мирні краєвиди, привітні поля й гаї, погідні небеса, дзюркотливі ручаї, сумир душевний — ось чого треба, щоб і ялова муза родючою сталася: появить вона тоді на світ таке, що всім буде навдивовижу, усім до сподоби.

Буває, що вродиться батькові дитина бридка та негарна, але любов наводить йому на очі полуду, і він не вбачає в ній ніякої ганджі, а саме тільки любе та хороше, ще й друзям своїм хвалиться, яке то воно в нього вродливе та розумне. А я Дон Кіхотові не рідний батько, а, сказати б, вітчим, то й не ходитиму звичним тором і не благатиму тебе, ласкавий читальнику, мало не плачучи, як то дехто робить, щоб ти пробачив моїй дитині її вади або їх і зовсім недобачив. Ти ж їй не сват і не брат, сам здоров маєш голову на плечах, а вольную волю в душі, ти сидиш у власнім домі і порядкуєш ним, як король своїм скарбом; недарма ж то мовиться: «Як я в своїй господі, то й король у мене насподі». Все це звільняє тебе й висвободжає од будь-якої повинності, од тієї силуваної пошани: можеш безбоязно говорити про сю повість усе, що

справді думаєш, за добре слово ніхто тебе не надгородить, за лихеє ніхто не осудить.

І ще одне: хотів би я подати тобі сюю повість голою наго-ло, не оздобивши її ані прологом, ані безконечною плетени-цею сонетів, епіграм та панегіриків, що їх заведено вмщати на припочатку кожної книги. Щиро скажу тобі, що хоч твір мій немалого стоїв мені труду, та найтрудніше, либонь, було скомпонувати передмову, що ти оце читаєш. Не раз та й не два прихвачувався я до неї... і все випускав перо з рук, бо не знав, що маю писати. Сидів я раз якось отак, вагаючись, ліктем на стіл ізліг, голову підпер, за вухом перо, передо мною паперу аркуш: ну, що його, думаю, сказати? Аж тут раптом увіходить приятель мій один, чоловік дотепний і в усякому ділі тямущий, і, бачивши мене в такій задумі, питає, з якої б то вона причини. Не став же я перед ним таїтися — так і так, кажу, міркую над передмовою до історії Дон Кіхота і до того доміркувався, що вже ані передмови писати мені не хочеться, ані подвигів того шляхетного рицаря світові об'являти.

— Як ви, — кажу, — хочете, щоб я тим не журився, що скаже про мене старий законодавець, званий громадою, коли я, проспавши стільки років у мовчанці забуття і вбившись у такі поважні літа, вийду тепер перед люди з історією, су-хою, мов той курай степовий, бідною на вигадки, безрадною на стиль, скупюю на думки, позбавленою прикмет ерудиції та вченості, без виносок на берегах і приписок у кінці тому, як то буває у деяких оповідних, суто світських книжках, що так і кишать цитатами з Аристотеля, Платона і цілої тічки інших філософів навдивовижу читачам, що вважають таких авторів за людей прочитаних, одукованих і проречистих на слово... Та вони не то що, а й саме Святе Письмо цитують, — сказав би святий Тома чи ще якийсь отець Церкви; та як же то хитро і зручно робиться: на одній сторінці малюються любовні при-годи якогось розпусника, а на другій наводиться християнська проповідь, що її любо-мило читати або й слухати. Всього цьо-го бракує мой книзі: немає в ній ані затекстових цитаток, ані прикінцевих нотаток. Я навіть не знаю, яких авторів я в своїй повісті наслідую, то й не можу приточити їх імен в осібному альфаветному списку, як то роблять інші, наводячи їх усіх од Аристотеля до Юлія Цезаря і включаючи сюди навіть Зоїла

та Зевксіда, хоч той був злоріка, а сей маляр, та й годі. Не буде в моїй книзі і вступних сонетів, принаймні таких, що складали дуки, маркізи, графи, єпископи, родовиті дами чи славетні поети. Правда, якби я попросив кількох моїх знайомих ремесників, вони могли б постачити мені досить стихотворів, і то не гірших за тих, що в нашій Гишпанії найбільшою тішається славою. Кінець кінцем, приятелю і пане мій любий, — провадив я далі, — ось як я вирішив сю справу: нехай преславний Дон Кіхот спочиває з миром у своїх ламанчських архівах, поки небо не пошле нам людини, що могла б його обмислити всім тим, чого йому бракує, бо я неспроможен тому зарадити по малоздатності своїй і малоосвіченості; до того ж я зроду вдався собі ледачим, то й ліньки мені вишукувати авторів, які можуть те сказати, що і я без них знаю. Ото ж і є причина того фрасунку і клопоту, в яких застав мене вашець — причина, як бачите, цілком поважна.

Вислухавши таку річ, приятель мій лягнув себе по лобі, гучно зареготався і промовив:

— На Бога, пане брате! Аж нині зрозумів я одну свою стару-престару помилку... Відколи я знайомий із вами, я все мав вас за чоловіка розумного і у всіх своїх учинках розважного. А тепер я бачу, що вам до того розуму та розважності — як землі до неба. Де то видано, щоб такі дрібниці, такі марниці та могли заклопотати такий, як у вас, дозрілий ум, що йому й більші труднощі за іграшку поконати й подолати? Повірте, не ваша нездатність тому причиною, а лінивість надмірна та оспалість думки. Хочете пересвідчитись у правдивості моїх слів, то слухайте сюди: усі ті ваші труднощі я розмаю, як оком змигнути, миттю зараджу всім нестачам, що, як ви кажете, бентежать вас і знесмілюють до оголошення друком історії вашого преславного Дон Кіхота, світила і зеркала всього мандрованого рицарства.

— Скажіть же мені, — обізався я, почувши такі речі, — яким чином ви гадаєте заповнити порожнюву, що мене лякає, і внести ясність у хаос моєї розгубленості?

— А ось яким, — одвітував він. — Перше, на чому ви спіткнулися, — це брак для початку книги сонетів, епіграм та похвальних віршів, писаних, як заведено, персонами значними й титулованими. Але ж ви можете ті вірші самі любесень-

ко написати, а потім їх кому завгодно приписати: хоч попу Івану Індійському, а хоч самому цісареві трапезонтському, бо то, славлять, були знакомиті пііти, а якби й ні, то не біда. Як знайдеться, бува, який книгогриз чи бакалавр, що підкусить вас іспотайна та буркне комусь, що неправда ваша, на те не зважайте: хоч і завдадуть вам брехню, та руки, що те написала, все одно не втнуть. А щодо тих цитат на берегах, щодо словечок і сентенцій різних авторів, що ними треба вашу повість засмачити, то досить буде із пам'яті пригадати який-небудь латинський вислів або такий узяти, що напихвати лежить. Пишучи, приміром, про волю і рабство, тут же вверніть:

Non bene pro toto libertas venditur auro¹.

і зразу ж приписочку збоку — Горацій чи ще там хто. Говорячи про всевладдя смерті, не забудьте приточити:

Palida pors aequo pulsat pede pauperum tabernas,
Regumque turres².

Як заведете річ про дружбу, про любов до ворогів своїх, що заповідав нам Господь, то сягніть до Святого Письма і зачитуйте недорогим коштом самого Спасителя: Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros³. Чи про лихі помисли згадаєте — і тут вам Євангелія у пригоді стане: De corde exeunt cogitationes malae⁴. Чи про несталих друзів — позичте Катонного двовірша:

Donec eris felix, multos numerabis amicos,
Tempora si fuerint nubila, solus eris⁵.

Отакою та подібною латинщиною ви залучите собі слави щонайменше граматика, а в наші часи це вже неабияка честь

---

¹ Волі не слід продавати за все золото світу (лат.).

² Смерть біда і в злидарській халупі, і в царській палати стукає рівно (лат.). (Горацій, кн. I, ода 4.)

³ Я ж вам глаголю: любіть ворогів ваших (лат.). (Євангелія від Матвія, розділ V, в. 44.)

⁴ З серця беруться ледачі думки (лат.). (Те саме, розд. XV, в. 19.)

⁵ Поки щасливо живеш, численних матимеш друзів. Прийде година лиха — зразу лишишся один. (Цей латинський двовірш належить не Катоніві, а Овідію — збірка «Жалі», книга перша, елегія VI.)

і користь. А щодо приміток у кінці книги, се так само робиться дуже просто. Якщо в вашій повісті фігурує якийсь велетень, назовіть його Голіафом — хоч воно й дешевенько ніби, дак зате вже готова широкомовна примітка: «Голіаф альбо Голіят — одноборець філістийський, котрого пастух Давид убив каменем із праці в Терebinтовій долині, як про те повідається в Книзі Царів, глава отака й така. Далі, якщо хочете виставити себе за вченого гуманіста й космографа, згадайте в вашій історії ніби ненароком річку Тахо, — буде вам іще одна знаменита примітка: «Ріка Тахо, названа так по імені одного гишпанського короля, бере свій початок у такому й такому місці і вливається в Море-Окіян, обполоскавши мури славутнього міста Лісабони; гадають, що вона має в собі золотодайний пісок» і все таке. Як заведеться мова про розбійників, нате вам історію Кака — я можу її з голови проказати; як про жінок легких звичаїв — тут вам стане у пригоді єпископ Мондоньдський з усіма своїми Ламіями, Лаїдами та Флорами; приміточки будуть вельми авторитетні. Як про безсердечниць — нате вам Овідієву Медею, як про чаклунок та чарівниць — маєте Гомерову Каліпсо і Вергілієву Цірцею. Як про завзятих войовників — Юлій Цезар у своїх «Записках» подасть вам до послуг себе самого, а Плутарх настачить вам цілу тисячу Олександрів. Як поведете річ про любов, то, розуміючи таку-сяку дрібочку по-тосканськи, вдайтеся до Леона Юдея — він вам того добра повну мірку з наспою уділить. А не хочете чужинами блудити, то маєте вдома власного Фонсеку з його «Любов'ю до Бога» — там і на вас, і на всякого мудреця тієї справи стане. Одно слово, вам досить буде назвати ті ймення і згадати ті твори, що я отее казав, а цитатки та нотатки на мене полишіть: от їй же богу, що я всі береги ними засію, ще й у кінці книги приписок аркушів на чотири пуцу. А тепер іще про списки авторів, що, кажете, в усіх книгах є, тільки в вашій немає. Сьому лихові дуже легко зарадити: знайдіть лишень книгу, що наводить їх усіх од А до Я, та й перенесіть тую абетку цілком до своєї. Хоч і виїде, може, та омана наяв (бо навряд чи ви чим-небудь од тих авторів покористаєтесь), то нічого: знайдуться, безперечно, і такі невігласи, які повірять, що ви й справді визискали всі ті джерела для вашої простої та безхитрої повісті. Як-не-як, той довжелезний список хоч на те згодиться, аби книзі вашій

нараз поваги додати. Та чи й стане хтось там перевіряти, чи ви користались із них, чи ні, — воно ж нікому і не потрібне. Ще й надто: якщо я не помиляюсь, ця книга може любісінько обійтися без того, чого їй, на вашу думку, бракує, бо вона сама є суцільним запереченням лицарських романів, що про них і Аристотель ніколи не згадував, і святий Василій нічого не казав, і Цицерон ніякого уявлення не мав. Такі небилиці не потребують ані достотності правди, ані астрологічних обсервацій: байдуже їм і до геометричних вимірів, і до штуки диспутування, що їй вчить риторика; не йдеться тут і про те, щоб казань комусь казати, людське з божественним мішаючи, — така-бо мішанина жодному розуму християнському не пристала. Тут головне — наслідування самої речі: що краще ви її вдасте, то досконаліший буде ваш твір. А що єдина мета вашого писання — підірвати вагу і вплив, що мають іще лицарські книги серед вищого суспільства і поспільства, то негоже вам жебрати у філософів сентенцій, у Біблії порад, у поетів вигадок, у риторів орацій, у святих чудес; дбайте радше про те, щоб слова у вас були промовисті, пристойні і к строці поставлені, а речення й періоди — повнозвучні й доладні, щоб думки ваші проступали в них якомога ясніше й зрозуміліше, не заплутуючись і не затемнюючись. Подбайте також і про те, щоб, читаючи вашу повість, сумний засміявся, веселий ще дужче розвеселився, простак не нудився, освічений подивляв її вигадливість, статечний не огудив її, знавець не міг не похвалити. Коротше кажучи, на те тільки бийте, щоб дотла зруйнувати баламутну споруду лицарських романів: хоч багато хто їх і тепер уже цурається, та все більше таких, що їх славлять і хвалять. Як вам той намір удасться, то вже немала буде річ.

У глибокім мовчанню слухав я слів мого приятеля, і так вони мені в тямки далися, що я без жодної супереки визнав їх за слушні і саме з них вирішив укласти отсю передмову — тепер ти сам, ласкавий мій читальнику, можеш судити, який він у мене розумний, і як мені пощастило в хвилину скрути на доброго дорадця, що завдяки йому ти маєш тепер собі на втіху правдиву й безокрасну повість про славетного Дон Кіхота з Ламанчі, котрий серед усіх мешканців Монтельського повіту тішився славою найцнотливішого закоханця і найзавзяті-

шого рицаря, яких уже віддавна не бачено в тих околицях. Даючи тобі спізнати такого шляхетного й гідного рицаря, не хочу я прибільшувати своїх заслуг, сподіваюсь натомість на твою вдячність за те, що познайомлю тебе з його знакомитим зброєносцем Санчом Пансою, бо в ньому, здається мені, я згромадив до купи всі чесноти, що оздоблюють джуру, тоді як у тих пустодзвонних рицарських романах вони трапляються лиш поодинці.

По сій же мові будьмо з Божої ласки здорові. Vale¹.

---

¹ Прощай, будь здоров (*лат.*).